

Dinsdag 15 juli

1

Het is rond half negen als rechercheur van Velzen over het pad van begraafplaats Jaffa loopt. Het grind knispert onder zijn schoenen. De zon schijnt tussen de bladeren door en maakt lichte plekken op het gras. Het groen is nog bedekt met een laagje dauw wat hier en daar twinkelt in het zonlicht. Van Velzen had eerst gedacht dat hij in de maling werd genomen. Het is ook wel vreemd als je gebeld wordt met de mededeling dat er een lijk is gevonden op de begraafplaats. Van Velzen is hier vaker geweest.

Onwillekeurig dwalen zijn gedachten af naar die keren dat hij hier bij een graf stond.

Van Velzen is iemand van het oude stempel. Wanneer er een slachtoffer begraven wordt dat bijna geen familie heeft moet hij er altijd heen om hem of haar de laatste eer te bewijzen.

Dat moet hij nu eenmaal. Hij kan het niet over zijn hart krijgen om iemand helemaal alleen aan zijn laatste reis te laten beginnen. Dat gunt hij niemand. Zodoende heeft hij in de ruim dertig jaar dat hij nu in dienst is bij de politie in Delft al menig keer in zijn eentje, soms in de stromende regen, gekeken hoe een kist wordt neergelaten.

Het maakt hem altijd droevig maar ook een beetje opstandig. Hoe kan het toch dat er zoveel mensen zijn waar blijkbaar niemand naar omkijkt?

Al mijmerend komt van Velzen aan bij de plek die zijn collega's al met het bekende rood-witte lint hebben afgezet. Het is een vreemd gezicht.

Met zijn rug tegen een grafsteen geleund zit een man. Zijn hoofd iets schuin. De handen slap langs het lichaam. De

benen recht naar voren alsof hij uitrust van een lange wandeling.

Het ziet er bijna vredig uit. Het enige wat het plaatje verstoort is de gapende wond bij de rechter slaap. Uit de wond is bloed gestroomd en heeft zich een weg gebaand naar beneden, langs de schouder en arm. De grafsteen waar de man tegenaan zit is bedekt met bloedspetters.

“Lijkt me een simpele zaak”, zegt Chris, terwijl hij met een ruk opstaat.

“Sorry, wat zei je?”, vraagt van Velzen.

“Dat het me een simpele zaak lijkt. Die eikel heeft zichzelf door z’n kop geschoten. Hij heeft er wel een mooie plek voor uitgekozen tussen al die andere lijken.”

Van Velzen schudt zijn hoofd. Hij is ondertussen wel gewend geraakt aan het opmerkelijke taalgebruik van Chris de Vries. Hoe lang werken ze nu al samen? Ruim anderhalf jaar alweer. Eigenlijk was van Velzen destijds de laatste hoop voor Chris. “Ik weet echt niet wat ik met die jongen aan moet”, had commissaris Zandstra tegen van Velzen gezegd. Met andere woorden: zou jij je over hem willen ontfermen.

Chris had al drie andere rechercheurs versleten voordat hij bij van Velzen kwam. Telkens was het misgegaan. Het was absoluut niet het enthousiasme van Chris waar ze problemen mee hadden, integendeel. Binnen het korps was bijna niemand te vinden met zo’n geestdrift als Chris. Nee, het was het....tja, hoe zullen we het noemen....nogal onhandig taalgebruik van Chris dat hem telkens in de problemen bracht. Chris was er een meester in om op de meest ongelegen momenten de verkeerde dingen te zeggen. Het is bijvoorbeeld niet zo handig om te vragen waar de plee is omdat je nodig moet kakken, terwijl je net aan ouders hebt verteld dat hun kind een ongeluk heeft gehad. Ook was het geen slimme zet om aan een jonge studente die verkracht

was te vragen of ze een keer mee uit wou gaan. Om nog maar te zwijgen over die keer dat hij een verdachte in het proces verbaal steevast had aangeduid met *die zakkenwasser*. De officier had er niet echt om kunnen lachen.

“Wat weet je van hem?”, vraagt Van Velzen.

“Zijn naam is Patrick Doherty. Vierenvijftig jaar. Afkomstig uit Armagh in Noord-Ierland.”

“Je bedoelt Ulster.”

“Huh?”

“Zeg nooit tegen een echte Ier dat hij in Noord-Ierland woont. Voor een echte Ier bestaat er maar één Ierland en dat is de Ierse republiek. Wanneer je het over Noord-Ierland hebt zeg je daarmee eigenlijk dat dat deel van Ierland bij Groot-Brittannië hoort. Een echte Ier zal het daarom altijd over Ulster hebben.”

“Wie zegt dat dit een, zoals jij het noemt, echte Ier is?”, vraagt Chris met een uitdagende blik aan Van Velzen.

“Zie je dat speldje dat hij op zijn borst draagt?”

“Dat klavertje vier? Wat heeft dat ermee te maken?”

“Dat is geen klavertje vier. Dat is de Shamrock. Het nationale symbool van Ierland. Het wordt tijd dat jij je eens wat meer gaat interesseren voor andere culturen.”

“Jij je zin. Afkomstig uit Armagh in Ulster. Kunnen ze hem zo meenemen?”

Van Velzen kijkt verbaasd. “Zo meenemen? Denk je dat je al klaar bent dan?”

“Het lijkt me zo helder als wat. Die vent is hier tegen een grafsteen gaan zitten en heeft zichzelf door z’n kop geschoten. Het wapen heeft hij nog in zijn hand. Eenvoudige zaak. Onderzoek gesloten.”

Van Velzen kijkt Chris geïrriteerd aan. Hij schudt zijn grijze hoofd. “Wil je geen antwoord op de vragen dan?”